

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **JONEA, s.r.o.**, se sídlem Majdalenky 908/10c, Brno, zast. Mgr. Tomášem Míketou, advokátem se sídlem Havlíčkovo nábřeží 2728/38, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného z 22. 2. 2024, č. j. JMK 28841/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně z 29. 10. 2025, č. j. 32 A 10/2024-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 27. 12. 2023, č. j. MK/83952/23/KÚ (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití daného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel provozu spočívalo v tom, že blíže nezjištěný řidič 5. 10. 2022 jel v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 30 km/h s motorovým vozidlem provozovaným žalobkyní, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 40 km/h, při zvažení možné odchylky měřicího zařízení mu tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 37 km/h. Tím nezjištěný řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.

[2] Předmětem sporu je zejména výklad § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, konkrétně zda je po 1. 1. 2024 právní úprava přestupku při překročení rychlosti o méně než 10 km/h pro pachatele příznivější a zda se vůbec o přestupek jedná a primární odpovědnost řidiče.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Především uvedl, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné a že správní orgány postupovaly dostatečně při zjišťování totožnosti řidiče. Zdůraznil, že v řízení o přestupku provozovatele vozidla nelze po správních orgánech požadovat rozsáhlé pátrání po řidiči, pokud provozovatel sám jeho totožnost ve stanovené lhůtě nesdělí a z podkladů nevyplývají jiné konkrétní indicie. Za dostačující považoval, že správní orgán prvního stupně vycházel z oznámení přestupku, fotodokumentace, výzvy provozovateli k úhradě určené částky a z poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče; návrh žalobkyně, aby správní orgán porovnával fotografie s obchodním rejstříkem nebo registry osob, soud označil za nereálný a excesivní. Současně potvrdil, že určená částka 700 Kč ve výzvě provozovateli vozidla dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byla podle tehdejší právní úpravy stanovena v mezích zákona; za podstatnou považoval pokutu uloženou v řízení o přestupku provozovatele vozidla vedeném se stěžovatelkou, nikoli částku obsaženou ve výzvě provozovateli vozidla. Ve vztahu k námitce zavinění řidiče přisvědčil postupu žalovaného, dle kterého se v řízení o přestupku provozovatele vozidla otázka zavinění řidiče neposuzuje.

[4] K žalobní námitce ohledně příznivější pozdější úpravy krajský soud uvedl, že ani po 1. 1. 2024 se překročení rychlosti o méně než 10 km/h nestalo beztrestným. Podle krajského soudu se pouze přesunulo z dřívější speciální skutkové podstaty v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu do „zbytkové“ skutkové podstaty podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, protože řidič i nadále porušuje povinnost řídit se dopravním značením. Krajský soud se opřel i o důvodovou zprávu k novele a uzavřel, že úmyslem zákonodárce nebylo nižší překročení rychlosti přestat sankcionovat, nýbrž odlišit je zejména bodovým postihem a režimem pokut. Nešlo tedy o pozdější právní úpravu pro žalobkyni příznivější a odpovědnost provozovatele vozidla zůstala zachována i pro skutek spočívající v překročení rychlosti nejméně o 7 km/h v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 30 km/h.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů a dále jeho nezákonnost. Má za to, že se krajský soud dostatečně nezabýval otázkou, zda žalovaný učinil veškeré nezbytné kroky k identifikaci řidiče ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, přestože měl reálnou možnost jeho totožnost zjistit, čímž zatížil řízení procesní vadou. Dále namítá, že se krajský soud nevypořádal s námitkou porušení principu primární odpovědnosti řidiče vozidla, a poukazuje na tvrzený nesoulad v judikatuře, roztržštěnou správní praxi a skutečnost, že zasláná výzva k úhradě jde proti smyslu a účelu zákona. Další námitka směřuje proti výši částky 700 Kč stanovené ve výzvě provozovateli vozidla, která je neodůvodněná a nese znaky libovůle. Stěžovatelka dále tvrdí,

pokračování

že krajský soud nesprávně posoudil otázku zavinění řidiče vozidla a vůbec se nezabýval materiální stránkou přestupku. Rovněž namítá zneužití práva ze strany správního orgánu prvního stupně, spočívajícího v tom, že vydal rozhodnutí před prekluzí, motivován prodloužením prekluzivní lhůty o rok. Konečně uvádí, že jednání řidiče již s ohledem na novelu účinnou od 1. 1. 2024 nepředstavovalo přestupek podle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu a žalovaný k tomuto měl přihlédnout.

[7] Stěžovatelka navrhla napadený rozsudek zrušit.

[8] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přijatelná.

[10] NSS se nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Jedná se totiž o přestupkovou věc, v níž před krajským soudem podle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodoval specializovaný samosoudce. K problematice vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního NSS odkazuje na své usnesení z 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem přesah vlastních zájmů stěžovatele vyložil.

[11] Kasační stížnost se mj. týká výkladu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, konkrétně zda po 1. 1. 2024 je překročení rychlosti o méně než 10 km/h stále přestupkem dle zákona o silničním provozu. K této právní otázce neexistuje ustálená judikatura NSS. Proto je kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná.

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se NSS již mnohokrát vyjádřil (např. rozsudky z 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a z 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek NSS z 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18). Dále je třeba uvést, že nedostatek přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení nepředstavuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (rozsudky NSS z 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, bod 37, či ze 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161, bod 12).

[13] Nepřezkoumatelnost spatřuje stěžovatelka v tom, že se krajský soud nevypořádal s námitkami týkajícími se primární odpovědnosti řidiče a postupu žalovaného při zjišťování totožnosti řidiče vozidla, konkrétně s námitkou, že žalovaný po zjištění přestupku zaslal stěžovateli výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu namísto výzvy k podání vysvětlení. Současně uvádí, že touto námitkou se nezabýval ani žalovaný. Podle stěžovatelky tak jde o opomenutou námitku.

[14] Krajský soud se touto problematikou zabýval v bodech 15 až 20 napadeného rozsudku. Nevypořádal sice jednotlivé dílčí námitky odděleně a podrobně, z jeho odůvodnění je však zřejmé, z jakých právních východisek vycházel a proč považoval postup žalovaného za v souladu se zákonem. Krajský soud zejména vysvětlil postup podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a navazující odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f téhož zákona a v této souvislosti odkázal i na relevantní judikaturu NSS. Přezkoumatelným je i rozhodnutí žalovaného.

[15] NSS neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku posouzení výše částky 700 Kč uvedené ve výzvě provozovateli vozidla. Krajský soud se k této otázce vyjádřil v bodu 11 a dále podrobně v bodech 25 až 30 napadeného rozsudku. Důvodná není ani námitka nepřezkoumatelnosti založená na tvrzení, že se krajský soud nevypořádal s námitkami stěžovatelky ohledně posouzení skutkového stavu. V bodech 31 až 35 krajský soud dostatečně ozřejmil, z jakých skutkových okolností vycházel a jaké úvahy jej vedly k přijatému závěru.

[16] Jelikož je rozsudek krajského soudu přezkoumatelný, mohl NSS přistoupit k posouzení věcných námitek.

[17] Stěžovatelka namítá, že od 1. 1. 2024 překročení rychlosti o méně než 10 km/h již není přestupkem, žalovaný a následně i krajský soud měli tedy aplikovat na projednávanou věc pozdější a pro stěžovatelku příznivější právní úpravu.

[18] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2023, platilo, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.*

[19] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2024, platí, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost o 10 km.h⁻¹ a více.*

[20] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu platí, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[21] Od 1. 1. 2024 tak došlo ke změně právní kvalifikace nižšího překročení rychlosti. Zatímco do 31. 12. 2023 bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti o méně než 20 km/h v obci nebo o méně než 30 km/h mimo obec výslovně upraveno ve zvláštní skutkové podstatě podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, po novele je v tomto ustanovení zvlášť upraveno již jen překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 10 km/h a více. Z toho však nelze dovozovat, že by nižší překročení rychlosti nebylo od 1. 1. 2024 přestupkem. Takové jednání nadále představuje porušení povinnosti řidiče stanovené v hlavě II zákona o silničním provozu. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti o méně než 10 km/h bylo pouze přesunuto do § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona, do tzv. zbytkové skutkové podstaty.

[22] Z hlediska sankcí se stará a nová právní úprava liší v tom, že do 31. 12. 2023 bylo nižší překročení nejvyšší dovolené rychlosti podřaditelné pod § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za něž bylo možné uložit pokutu do 1 000 Kč příkazem na místě

pokračování

a pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč ve správním řízení. Od 1. 1. 2024 se totéž jednání posuzuje podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, za které lze uložit pokutu do 1 500 Kč příkazem na místě a pokutu od 2 000 Kč do 5 000 Kč ve správním řízení. V poměrech přestupku provozovatele vozidla je rozhodné, že podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu se výše pokuty odvíjí od rozpětí pokuty stanoveného pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje.

[23] Stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Taková výměra odpovídá předchozí právní úpravě a je pro ni příznivější než úprava nová, která by naopak vedla k použití vyššího zákonného rozpětí pokuty. Změna bodového hodnocení řidiče není v nyní projednávané věci podstatná, neboť v řízení o přestupku provozovatele vozidla se body nezapírají.

[24] NSS proto uzavírá, že pozdější právní úpravu nelze v projednávané věci považovat za příznivější pro stěžovatelku. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti o méně než 10 km/h je i od 1. 1. 2024 nadále přestupkem, a současně nová právní úprava není pro stěžovatelku příznivější ani z hlediska výše sankce ukládané za přestupek provozovatele vozidla. Námitka stěžovatelky je proto nedůvodná.

[25] Stěžovatelka nesouhlasí s postupem žalovaného po zjištění přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Má za to, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, neboť se dostatečně nepokusil zjistit totožnost řidiče vozidla, ačkoli k tomu měl podle jejího názoru reálnou možnost.

[26] Jsou-li splněny podmínky stanovené v § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky. Takový postup přichází v úvahu tehdy, není-li totožnost řidiče vozidla známa nebo zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a lze-li porušení projednat uložením pokuty příkazem na místě (§ 125f odst. 2 zákona o silničním provozu). Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalovaný měl k dispozici jiné konkrétní indicie, na jejichž základě by mohl řidiče zjistit i bez součinnosti stěžovatelky. V projednávané věci byly tyto podmínky splněny a postup žalovaného podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byl namístě. Požadavky na obsah výzvy stanoví § 125h odst. 4 téhož zákona; ani z tohoto hlediska neplyne, že by výzva trpěla vadami. Otázkou výše určené částky se NSS zabývá níže v souvislosti se samostatnou námitkou stěžovatelky.

[27] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaný pochybil, když nevyčkal na její sdělení ohledně totožnosti řidiče vozidla. NSS ze správního spisu ověřil, že stěžovatelka v reakci na výzvu žalovaného uvedla, že totožnost řidiče je jí známa, avšak ve stanovené lhůtě ji žalovanému nesdělila a její oznámení fakticky podmiňovala splněním jí stanovených „podmínek“, aniž by sama poskytla potřebnou součinnost. Jestliže tedy stěžovatelka ve stanovené lhůtě neuhradila určenou částku ani nesdělila totožnost řidiče, žalovaný nepochybil, pokud věc přestupku řidiče odložil a následně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Ani tato námitka není důvodná.

[28] Ze správního spisu současně plyne, že žalovaný nezahájil řízení se stěžovatelkou bezprostředně po marném uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, ale až s odstupem více než dvou měsíců od jejího doručení. NSS připomíná, že sdělení údajů o totožnosti řidiče podle

§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu se považuje za podání vysvětlení; učiní-li tedy provozovatel takové sdělení, musí s ním správní orgán procesně naložit jako s podáním vysvětlení (viz rozsudek NSS z 17. 8. 2017, č. j. 10 As 250/2016-38). Současně platí, že nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku je správní orgán povinen činit jen do okamžiku zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla; vyjdou-li před tímto okamžikem najevo využitelné údaje o totožnosti řidiče, musí je v dalším postupu zohlednit a nemůže je pominout pouze proto, že byly sděleny až po marném uplynutí lhůty uvedené ve výzvě. Jakmile je ale řízení o přestupku provozovatele vozidla již zahájeno, nelze se vracet zpět k řízení o přestupku řidiče jen na základě později sdělených údajů o jeho totožnosti; pozdější pasivitu provozovatele již nelze bez dalšího odestát, ledaže by byly splněny zákonné liberační důvody. V tomto směru lze odkázat zejména na rozsudky NSS z 28. 1. 2026, č. j. 2 As 127/2025-50, a z 14. 2. 2018, č. j. 1 As 18/2017-43.

[29] Z uvedeného plyne, že do okamžiku zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla byl žalovaný povinen přihlédnout jen k takovému sdělení stěžovatelky, které by obsahovalo konkrétní a využitelné údaje způsobilé k identifikaci řidiče. Pouhé tvrzení, že totožnost řidiče je stěžovatelce známa a bude sdělena dodatečně, takovým údajem není. Jestliže tedy stěžovatelka ve lhůtě ani v následném období před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla neposkytla žádné konkrétní údaje o totožnosti řidiče, nemohl takový neurčitý příslib budoucí součinnosti sám o sobě bránit dalšímu postupu žalovaného.

[30] Totožnost řidiče stěžovatelka sdělila až v průběhu řízení o přestupku provozovatele vozidla, a to se značným časovým odstupem, teprve v červenci 2023 (viz doplnění návrhu důkazu z 6. 7. 2023), tedy více než půl roku po doručení výzvy a po zahájení tohoto řízení. Za této procesní situace již nebylo možné vracet se zpět k řízení proti řidiči jen na základě později sdělených údajů o jeho totožnosti (viz rozsudek NSS z 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46). Opožděné sdělení totožnosti řidiče po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla tak samo o sobě nemohlo zhojit předchozí procesní pasivitu stěžovatelky.

[31] Důvody, které stěžovatelka v mezidobí uváděla, zejména poukaz na vánoční období či zdravotní stav jednatele nejsou relevantní. Sdělení totožnosti řidiče představuje jednoduchý procesní úkon, jenž zpravidla nevyžaduje složitější součinnost. Byl-li tedy provozovatel řádně vyzván a měl-li možnost buď uhradit určenou částku, nebo sdělit údaje o totožnosti řidiče, avšak neučinil ani jedno a svou pasivitou neumožnil zjistit pachatele přestupku, nese procesní důsledky takového postupu. Právní úprava v tomto ohledu ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda správnímu orgánu poskytne součinnost při identifikaci řidiče, či nikoli; nejde o jeho povinnost, ale o zákonem předvídanou možnost, jejímž využitím může odvrátit zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla (viz výše uvedený rozsudek č. j. 3 As 114/2016-46). Procesní pasivita stěžovatelky proto nemůže jít k tíži žalovaného (viz rozsudek NSS z 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53).

[32] Stěžovatelka rovněž odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 15. 8. 2014, č. j. 30 A 43/2014-40. Nevysvětluje, v čem konkrétně mají být jeho závěry na nyní projednávanou věc přílehlavé a v čem se od nich měl žalovaný odchýlit. NSS nadto připomíná, že již ve svém rozsudku z 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018-32, přisvědčil závěru, podle něhož je na provozovateli vozidla, jakým způsobem na výzvu podle § 125h zákona o silničním provozu zareaguje; zvolí-li takovou procesní strategii, která nevede ke sdělení totožnosti řidiče ani k jiné relevantní součinnosti, nese důsledky takového postupu sám.

pokračování

[33] NSS uzavírá, že žalovaný splnil zákonné podmínky pro postup podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a následně i pro vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Stěžovatelce byla dána reálná a dostatečná možnost sdělit totožnost řidiče. Za této situace nelze žalovanému vytýkat, že nečinil další kroky ke zjištění totožnosti řidiče, neboť k tomu neměl jiné konkrétní indicie (viz rozsudek NSS z 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

[34] Stěžovatelka dále namítá, že k přestupku nemohlo dojít, protože dopravní značka označující začátek „zóny 30 km/h“ byla ve směru příjezdu zakryta vegetací, a řidič ji proto nemohl rozpoznat.

[35] Primární odpovědnost řidiče znamená, že za porušení pravidel silničního provozu je v první řadě odpovědný ten, kdo vozidlo skutečně řídil. NSS opakovaně uvádí, že odpovědnost provozovatele podle § 125f zákona o silničním provozu je vůči odpovědnosti řidiče subsidiární; nastupuje tehdy, když se skutečného řidiče nepodaří na základě dostupných důkazů nebo indicií zjistit a vést proti němu řízení.

[36] Otázkou, zda žalovaný učinil veškeré nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče, se NSS zabýval již výše a v tomto směru neshledal pochybení. V nyní posuzované části je proto rozhodné, jaké právní důsledky z takto zjištěného stavu plynou.

[37] Jestliže byly splněny podmínky pro vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla, není již jeho předmětem přímé posouzení okolností náležejících do roviny subjektivní odpovědnosti konkrétního řidiče, tedy ani zavinění konkrétního řidiče, nýbrž odpovědnost provozovatele za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu. Zavinění řidiče se proto v tomto řízení samostatně neposuzuje (viz nález Ústavního soudu z 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, či výše citovaný rozsudek č. j. 10 As 250/2016-38).

[38] Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. (obdobně viz citovaný rozsudek č. j. 3 As 114/2016-46, a rozsudek z 10. 4. 2019, č. j. 2 As 146/2018-35). Argumentace, zda konkrétní řidič mohl nebo nemohl dopravní značku vidět, směřuje právě k subjektivnímu zavinění řidiče, které se v posuzovaném řízení nezkoumá.

[39] Krajský soud proto správně uzavřel, že otázka, zda nezjištěný řidič o dopravní značce věděl či nevěděl, nemá vliv na posouzení odpovědnosti provozovatele vozidla. I v této části je námitka stěžovatelky nedůvodná.

[40] K materiální stránce přestupku NSS uvádí, že dle judikatury při posuzování přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není třeba zvlášť zkoumat materiální znak přestupku řidiče. Materiální stránka se zde posuzuje ve vztahu k samotnému přestupku provozovatele, který je založen na objektivní odpovědnosti za nezajištění dodržování pravidel silničního provozu. Z tohoto důvodu nejsou zpravidla rozhodné okolnosti vztahující se k individuální společenské škodlivosti jednání konkrétního

řidiče, zejména míra zavinění, pohnutky, vztah pachatele k jednání či jeho osobní poměry (viz výše uvedený rozsudek č. j. 3 As 114/2016-46, či rozsudek NSS z 25. 9. 2023, č. j. 8 As 79/2022-30, č. 4530/2023 Sb. NSS). Ani v této části není námitka stěžovatelky důvodná.

[41] Ohledně námitky nezákonné výše částky ve výzvě NSS konstatuje, že částka ve výši 700 Kč byla stanovena ve výši, ve které bylo možno uložit pokutu příkazem na místě (max. 1000 Kč dle § 125h odst. 2 ve spojení s § 125c odst. 7 zákona o silničním provozu). V otázce zohlednění závažnosti porušení povinností řidiče NSS ustáleně judikuje, že určená částka se sice stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě, a správní orgán při jejím určení přihlíží k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, avšak výzva podle § 125h zákona o silničním provozu není rozhodnutím správního orgánu a nelze na ni proto klást stejné požadavky jako na rozhodnutí o přestupku. Jejím účelem je především procesní ekonomie a možnost vyřízení věci bez vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Zákon ostatně ani nepředpokládá, že by výzva obsahovala písemné odůvodnění výše určené částky (k tomu viz zejména rozsudky NSS z 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020-37, a z 18. 5. 2022, č. j. 2 As 113/2021-41 a z 6. 9. 2019, č. j. 5 As 341/2018-42).

[42] Z uvedené judikatury plyne, že soudní přezkum výše určené částky je nutně omezený. Není-li vybočeno ze zákonného rozpětí, soud zpravidla nepřezkoumává úvahu správního orgánu o závažnosti se stejnou intenzitou, s jakou přezkoumává odůvodnění pokuty uložené až v rozhodnutí o přestupku. NSS ve výše uvedeném rozsudku č. j. 5 As 139/2020-37 výslovně uvedl, že jen stěží si lze představit, aby jinak bezvadné rozhodnutí o přestupku bylo nezákonné pouze v důsledku případné vady správního uvážení při stanovení určené částky ještě před zahájením správního řízení. Domnívá-li se adresát výzvy, že správní orgán závažnost jednání posoudil nesprávně, dostává se mu plné ochrany v následném řízení o přestupku provozovatele vozidla a poté i v soudním přezkumu rozhodnutí o uložení pokutě.

[43] V nynější věci nebylo tvrzeno ani zjištěno, že by určená částka překročila zákonné rozpětí podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu. Sama skutečnost, že byla stanovena ve vyšší částce, než očekávala stěžovatelka a než doporučoval metodický pokyn, bez dalšího neprokazuje libovůli či zneužití správního uvážení. Za této situace nelze dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí pouze z námitky směřující proti výši určené částky uvedené ve výzvě. Rozhodující je, že věc byla následně projednána v řízení o přestupku provozovatele vozidla, v němž již správní orgán musel pokutu řádně odůvodnit a v němž se stěžovatelce otevřel plný prostor k uplatnění obrany.

[44] Námitka, že správní orgán prvního stupně zneužil právo tím, že vydal rozhodnutí krátce před uplynutím prekluzivní lhůty, není důvodná. Z argumentace stěžovatelky plyne, že tvrzené zneužití nespátřuje v samotném časovém okamžiku vydání rozhodnutí, nýbrž v tom, že rozhodnutí bylo vydáno, aniž by byl dostatečně zjištěn skutkový stav, zejména aniž by byl vyslechnut jí navrhovaný svědek.

[45] Ze spisu plyne, že správní orgán prvního stupně řízení vedl po delší dobu, stěžovatelce opakovaně poskytoval prostor k procesním úkonům a reagoval i na omluvy související s výslechem navrženého svědka, byť bez výsledku. Vydal-li za této situace rozhodnutí těsně před uplynutím prekluzivní lhůty, nelze v tom bez dalšího spatřovat

pokračování

zneužití práva. Judikatura NSS spojuje nezákonnost takového postupu s případy, kdy časová tíseň vedla k reálnému zkrácení procesních práv účastníka, například stanovením nepřiměřeně krátké lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí a k vyjádření se k nim (viz rozsudek NSS z 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019-28, č. 4137/2021 Sb. NSS). O takový případ se v nyní projednávané věci nejedná.

[46] Kasační námitka ve skutečnosti nesměřuje proti tomu, že by samotný časový okamžik vydání rozhodnutí zasáhl do procesních práv stěžovatelky, nýbrž proti tomu, že správní orgán podle jejího názoru nesprávně vyhodnotil potřebu dalšího dokazování. Taková výhrada se týká správnosti zjištění skutkového stavu a hodnocení podkladů, nikoli zneužití práva spočívajícího v tom, že rozhodnutí bylo vydáno krátce před uplynutím prekluzivní lhůty. Samotná okolnost, že rozhodnutí bylo vydáno až v závěru běhu této lhůty, proto jeho nezákonnost nezakládá.

[47] K zjištění skutkového stavu pak NSS uvádí, že správní orgán prvního stupně dostatečně zjistil skutkový stav, kdy spáchání skutku nezjištěným řidičem vozidla bylo jednoznačně prokázáno výstupy z automatizovaného měřicího zařízení bez obsluhy, které stěžovatelka nijak nezpochybnila. Jak bylo uvedeno výše, v řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, se zavinění řidiče neprokazuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl soud bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

[49] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu